

Hon utforskar identiteten mellan konsten och jordbruket

"Det finns en diskrepans mellan mediebilderna och en upplevd vardag. Som konstnär är det viktigt att visa en mer komplex bild av att leva på landet", säger Nicola Godman.

Foto: Hanna Mi Jakobson

Nicola Godman växte upp på en släktgård i Rute och sökte sig därefter till konsten. Hon har studerat i Nederländerna och haft residens i Frankrike, men återvänder ständigt till sitt gotländska ursprung i konstnärskapet.

Rute 25 mars 2022 20:05

👍❤️ 10

– Jag har flyttat mycket de här åren, men det är lite så det är att vara konstnär, säger Nicola Godman, som har bott i flera europeiska länder sedan hon lämnade ön efter gymnasiet.

Nu är hon [examinerad från Konstfack](#) i Stockholm, där hon har studerat de senaste två åren, och har en ateljé genom ett stipendium. Att komma dit från den gotländska landsbygden har väckt reaktioner i henne och andra.

– Det finns en förvåning över vilken bana jag har valt, gentemot min bakgrund som anses vara mer ociviliserad i jämförelse med fine arts, som ska vara den finaste konsten, säger Nicola.

Och i ett pågående konstprojekt finns hennes egna bakgrund och erfarenheter med.

– Det handlar om jordbruk, identitet och bilden av jordbrukare i den franska och svenska konsthistorien, berättar Nicola.

Hon har själv vuxit upp i det svenska jordbrukarsamhället och det franska upplevde hon tack vare ett [vistelsestipendium i en gammal konstnärskoloni](#). Det låg i närheten av Barbizon, där flera landskapsmålare hade verkat under delar av 1800-talet.

– Det var en konstnär där, Jean-François Millet, som identifierade sig själv som jordbrukare samtidigt som hans arbete var måleri, berättar Nicola.

Likt henne själv hade han lämnat familjegården för att studera konst. Han målade arbetarna på fältet, så som det var under hans barndom. Hon gör mer skisser än målningar, och arbetar främst med foto och film. I hennes nuvarande projekt finns fotografier och teckningar, utifrån Jean François Millets målningar.

Nicola Godmans skisser och teckningar, utifrån Jean François Millets målningar, som går under arbetsnamnet Rustique.

Foto: Nicola Godman

– Millet hävdade att han var född bonde och kommer dö bonde, säger Nicola.

Hon vet inte om hon tänker likadant.

– Jag vet inte. Identitet förändras hela tiden, men jag tror att det har förändrat mitt konstnärskap, dels att växa upp på ett jordbruk men också att skiljas från det.

Och hon var inte den enda i familjen som valde annan livsstil och yrkesliv.

– Jag växte upp på en mjölkgård som hade varit i vår familj Godman sedan 1800-talet. Så jag och alla mina syskon är den första generationen som inte tar över gården, säger hon.

Från fotoserien "Through a Window Darkly", med skuggspel som ger en spöklik känsla. "Det är också en känsla från min bakgrund, när jag cyklade till Folkets hus i Rute och passerade hus med mörka fönster, säger Nicola Godman.

Foto: Nicola Godman

Även om hon inte bor kvar på den gotländska landsbygden är den ett återkommande inslag i hennes konst. Och hon pratar mycket om landsbygdens avfolkning, skolornas nedläggningar och gentriferingen på bostadsmarknaden. Nicola har tidigare fotograferat fönster till öde sommarhus under lågsäsong och nu vill hon utforska bilden av hur det är att faktiskt bo här och bruka jorden.

– I turistbroschyrer visas det enkla livet på landet upp. Det beskrivs som en dröm att få växa upp på ett jordbruk, men ur ett samhällsligt perspektiv är det inte så, den idylliska bilden stämmer inte överens med den verklighet som lantbruksfamiljer lever i, säger Nicola.

Hon utgår från egna minnesbilder och statistiska underlag om gårdslivet.

– Det exotifieras även om det finns många ekonomiska problem och det kan vara ett ouppskattat och ensamt arbete. Och att man som barn blir retad för att vara bonde, säger Nicola, som själv fick höra att hon luktade skit för att hon kom från en gård.

Det är minnen från hennes egen skoltid, när hon började lågstadiet i Fårösund.

– Det var inte någon lång geografisk sträcka, men det var en uppdelning och det gjorde mig medveten om att vi var en annan grupp av barn från landet. Och att det var något nedsättande, säger hon och tillägger att skolan annars var bra och att hon trivdes.

– För mig gör det inte ont mer, säger Nicola som också minns det som hon själv värdesatte.

– Det finns många fina aspekter, med alla kompisar i ladugården med mina favoritkalvar och border collien som vi hade. Hästarna som jag red på och som jag fortfarande gör, säger hon.

"Jag upplever att andras förväntningar på mig som gotlänning och vad jag själv har upplevt inte stämmer överens riktigt", säger Nicola Godman om uppväxten på gården.

Foto: Hanna Mi Jakobson

Nicola och hennes tre syskon brukade hjälpa till hemma på gården efter skolan.

– Det var väldigt fint, men också mycket arbete. Det finns med i kulturen och jag har också jobbat på Bungemuséet som visar att det har varit så historiskt.

Hon nämner även ett annat jobb hon hade i hemtjänsten på ön.

– Jag tog hand om en kvinna som hade totalt krökt rygg med en puckel, hon hade mjölkat kor under hela sitt liv. Arbetet sätter sig i kroppen.

Sammantaget beskriver Nicola en hård verklighet, men också en härlig uppväxt. Och visst finns där någonstans en dröm om att flytta hem.

– Så fort man säger något om hemvändardrömmar är pressen där, säger hon och skrattar.